

[Arne Christiansen]

lighed med den, der siden 1964 er udøvet af det såkaldte Wambergudvalg, når det gælder politiets efterretningstjeneste. Det har venstre for så vidt intet imod under forudsætning af, at der er tale om det samme udvalg, og at kommissoriet er det samme. Man kan måske endda håbe, at det vil medføre en hurtigere arbejdsgang. Jeg understreger altså, at der skal være tale om det samme udvalg. Og må jeg så føje til, at jeg går ud fra, at justits- og forsvarsminister er opmærksomme på, at spørgsmålet om generationsskifte i udvalget melder sig.

Man kan så til slut spørge, som så mange i dette land gør, hvad der egentlig er den dybere hensigt hos dem, der ønsker at så mistilid til efterretningstjenesten, til forsaret og, som det har vist sig, til særdomstolen. Jeg tror, vi kan finde svaret på dette spørgsmål i forsvars- og udenrigsdebatterne i dette ting. Der siges mod større og mere afgørende mål end blot det at genere en enkelt tjeneste. Hvorfor siges det ikke rent ud, f. eks. på Ekstra Bladets forside: vi vil efterretningstjenesten til livs, vi vil forsaret til livs, vi vil lægge Danmark blot for eventuelle ydre fjender af vort demokratiske styre? Det ville være et mere renfærdigt grundlag at diskutere på.

Palle Simonsen (KF):

Når man tager i betragtning, hvilken hetz der i de seneste måneder har været mod forsvarrets efterretningstjeneste, og hvad der har været af spørgsmål i folketingets spørgetid her igennem de seneste uger, så kan der være god grund til i en debat som denne at få fastslået nogle principielle synspunkter omkring forsvarrets efterretningstjeneste, selv om det formentlig ikke ligefrem er det ærinde som de, der har stillet forespørgslen, egentlig har haft.

Man kunne efter den debat, der har været forud for debatten her i dag, få det indtryk, at det står meget slemt til i forsvarrets efterretningstjeneste, men jeg håber og tror – det har jeg et stærkt indtryk af efter de taler, der allerede har været – at denne debat vil vise, at langt den største del af dette folketing har en anden opfattelse. Jeg vil gerne takke ministeren for hans meget klare tilkendegivelse af nødvendigheden af en efterretningstjeneste, hvad også andre har været inde på, og blot

sige, at det modsatte i virkeligheden også ville være naivt.

Selve forespørgslen baggrund, kommissionsdomstolens beretning, berører i virkeligheden kun en lille del, som det også er nævnt på nuværende tidspunkt, af forsvarrets efterretningstjenestes virkeområde. Den overvejende del af arbejdsopgaven er, som også forsvarsministeren nævner det i sin redegørelse, at skaffe og vurdere oplysninger om forhold, der har betydning for landets sikkerhed. Med den sikkerhedspolitiske situation, dette land befinder sig i, skal det i hvert fald fra vor side stå krystalklart, at denne opgave er en livsvigtig funktion.

Hertil knytter sig naturligvis også nødvendigheden af at gennemføre sikkerhedsundersøgelser af forsvarrets personel og dets omgivelser med henblik på at sikre, at kun dertil godkendt personel får adgang til klassificerede oplysninger. Ved udførelsen af disse funktioner skal målet selvfølgelig være at hindre nedbrydelse af det danske forsvar.

Der skal selvfølgelig ikke herske tvivl om, at arbejdsopgaven skal løses inden for de rammer, som regering og folketing fastlægger, herunder også den berømte regeringserklæring fra 1968. Kommissionsdomstolen forsyner os her med en nyttig fortolkning af regeringserklæringen, og her har vi især hæftet os ved to ting.

For det første er med hensyn til det centrale spørgsmål om tilladeligheden af politisk registrering kommissionsdomstolens opfattelse den, at ordet »alene« fra regeringserklæringen må føre til, at registrering af oplysninger om lovlig politisk virksomhed er tilladelig i tilfælde, hvor registrering af den pågældende person måtte være hjemlet af andre grunde.

Den anden vigtige fortolkning drejer sig om organisationerne, hvor kommissionsdomstolen fastslår, at materiale om organisationer vil være uden reel mening, hvis navne på ledende medlemmer ikke kan indgå deri. Ved registrering må naturligvis forstås en egentlig systematisering i form af et navnekartotek, som også hr. Arne Christiansen for et øjeblik siden beskrev det.

Det er to meget vigtige fortolkningsbidrag. Nu forstår jeg på hr. Gert Petersen, da han før var på talerstolen, at nu går angrebene ikke bare på nogle hjørner, som han søger at hænge sig fast i, nu går de i virkeligheden